

[Statsministeren.]

på, at det, det drejer sig om, er en nedsættelse af skatteudskrivningen med 600-700 mill. kr., svarende til vel 2 pct. af nationalindkomsten, var det forbavsende at høre om de økonomiske virkninger, som det ærede medlem hr. Poul Møller mente sådanne nedsættelser ville medføre. Jeg har den opfattelse, at en lang række af de såvel fra regeringens som fra oppositionens side foreslåede ændringer i vort skattesystem kan have de virkninger eller nogle af de virkninger, som det ærede medlem pegede på. Men at man ved at foretage en skattnedsættelse på 600-700 mill. kr. skulle opnå de virkninger, det er ganske usandsynligt, og særlig er det usandsynligt på baggrund af, hvad der virkelig er sket herhjemme i de år, der er gået, for det er jo, som vi flere gange har været inde på, ikke sådan, at folk ikke har haft lyst til at bestille noget, det er jo ikke sådan, at produktionen ikke er steget, og at indkomsterne ikke er steget, tværtimod; og her ligger vel den afgørende forskel på den økonomiske politik, som regeringen går ind for — og som det ærede medlem hr. Erik Eriksen kaldte en fordelings- og reguleringspolitik, men som i virkeligheden sigter på det produktive, på at sætte produktionen i vejret — og den politik, som venstre og de konservative nu går ind for, og som jo i ordets egentligste forstand er en fordelings- og reguleringspolitik: gennem nogle ændringer på udgiftssiderne og på indtægtssiderne i statsbudgettet vil man fordele omkring med beløbene, og så tror man, det har en afgørende indflydelse på, hvordan tingene økonomisk forløber her i landet.

Har man ikke inden for oppositionen været opmærksom på, at i hvert af de sidste 2-3 år er produktionen og derigennem forbruget steget med mere end det dobbelte af den skattnedsættelse, som man så ihærdigt kæmper for inden for oppositionen? Det, der er det afgørende for befolkningen, er jo, at produktionen stiger, at forbruget kan stige, at investeringen kan stige; derigennem får borgerne mere at råde over, og det har de allerede fået.

Hvad er det nemlig, der er sket herhjemme i de sidste 2-3 år? Ja, det er nævnt, at vi er nået så nær fuld beskæftigelse som nogen sinde. Men det kan jo også siges på

den måde — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der var inde på det — at det er hundredtusinder hjem, hvor forsørgeren eller hvor unge har fået arbejde. Arbejdsløshedsprocenten er dalet fra omkring 10 til ned under 5; endnu her i oktober ligger den helt nede på 2.

Det er lykkedes — jeg hørte, det ærede medlem hr. Sønderup undrede sig over det i går — ikke alene at få den høje beskæftigelse, men også at beskæftige netop de store årgange, som man var så bekymret for ikke at kunne få beskæftiget. Det er lykkedes at sætte produktionen i vejret, ikke alene i takt med stigningen i beskæftigelsen, men langt stærkere. Hvorfor? Fordi produktiviteten er steget meget stærkt, produktiviteten er vel steget med omkring 10-12 pct., medens det samlede nationalprodukt, den samlede indkomst, den samlede varemængde er steget en snes procent.

Jeg synes særlig, der er grund til at gøre opmærksom på den meget stærke produktionsstigning inden for industrien. På godt 2 år er produktionen sat op med over 20 pct., en virkelig dygtig indsats af industrien som helhed, både af lederne og af dem, der er beskæftiget inden for industrien, og en indsats, der jo nok betyder, at man ikke blot har haft arbejdsuroligheder og har gået og drevet rundt på arbejdspladserne, men at man virkelig har bestilt noget inden for dansk industri i disse år.

Samtidig har vi, som jeg allerede har nævnt — jeg synes godt, det kan gentages — fået et valutarisk rygstød, som vi aldrig har haft før, og fået en sådan prisudvikling, at engrospristallet nærmest har været svagt faldende og detailpristallet ikke er steget nær så stærkt som i tidligere perioder. Endelig er der jo det ved at have overskud på statsfinanserne — jeg tror, det var det ærede medlem hr. A. C. Normann, der var inde på det — at det også konsoliderer til gavn for fremtiden. Statsgælden er faldet, væsentlige udgiftsposter — det ærede medlem hr. A. C. Normann var inde på det — til renter er gået ned, udgiften til arbejdsløshedskasserne er faldet, altså en væsentlig konsolidering.

Hvad bund er der så i påstanden om, at når vi har konsolideret og fået større overskud på statsfinanserne, vil det større